Tajemství sídla Blackberry Hill

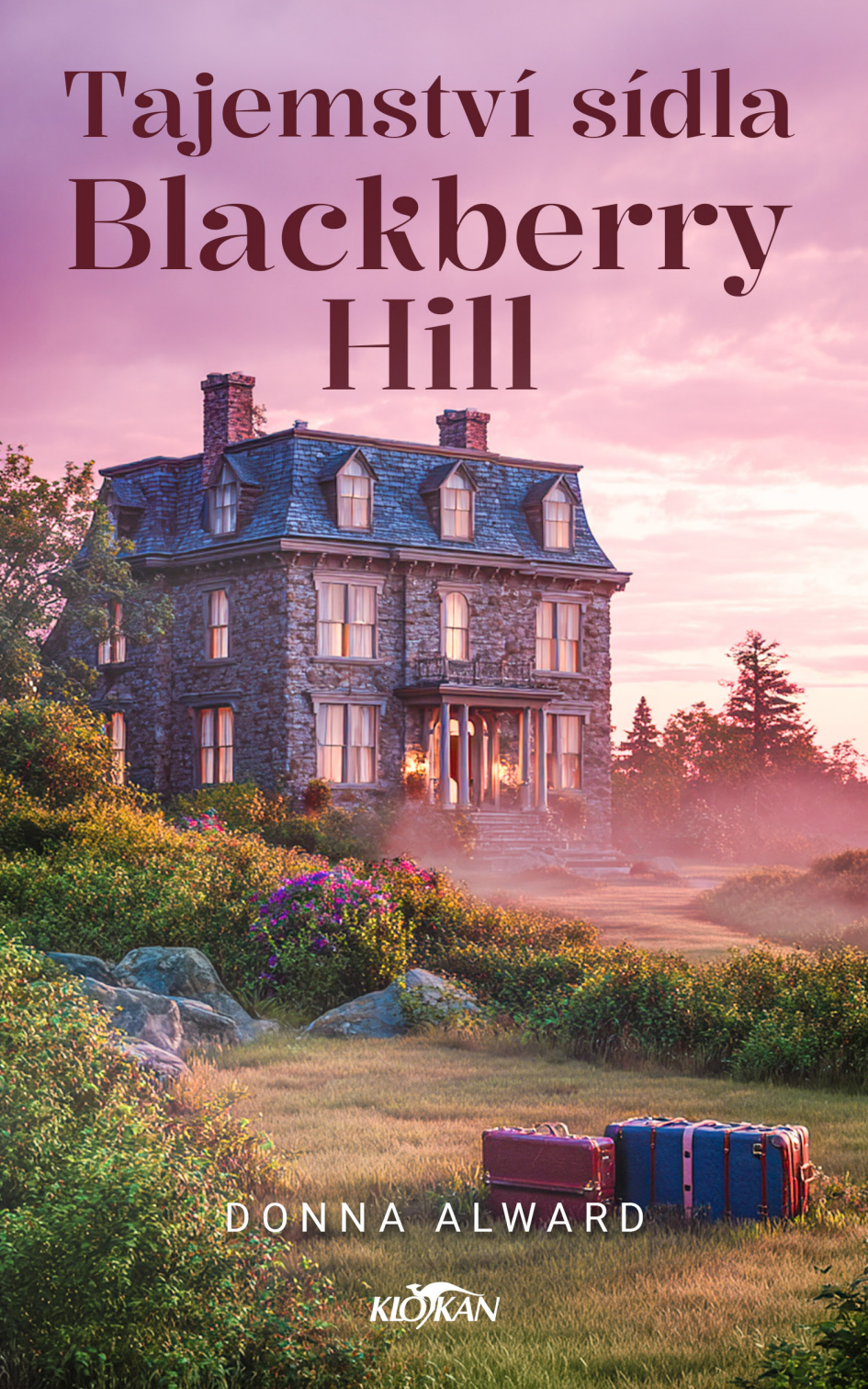

DONNA ALWARD

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2021 by Donna Alward
By arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.
Translation © Blažena Kukulišová, 2026

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE HOUSE ON BLACKBERRY HILL
vydaného v roce 2021
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-731-2

KAPITOLA PRVNÍ

Abby Fosterová nechtěla, aby se jí v Jewell Cove líbilo. Měla zkrátka smůlu, že se to tam zdálo být otravně malebné a příjemné: pohlednicově perfektní městečko na pobřeží Maine s barevnými domky, uvelebenými nad čisťounkým zálivem Penobscot Bay. Podrážděně zesílila rádio a stáhla okénko, takže jí větřík sfoukával vlasy z obličeje. Pohodila hlavou, jela dál a poklepávala na volant v rytmu hudby. Musí tady být. Líbit se jí tu nemusí.

Tuhle cestu už nemohla déle odkládat. S domem se musí něco udělat. Daně z toho zatrápeného baráku se platily z pozůstalosti, ale právní zástupce tety Marian na ni v jednom kuse dotíral kvůli tomu, v jakém je to tam stavu a jak to hodlá řešit. Ráda by předstírala, že dům neexistuje, ale tahle ustavičná korespondence jí to znemožňovala. Jako učitelka na základní škole nakonec přece jen požádala o dovolenou a rozhodla se dát tu rodinnou pohromu jednou provždy do pořádku.

Rodina, jasně. Abby se krátce zasmála. O tom, že *měla* nějaké příbuzné, se vlastně dozvěděla asi tak před rokem. A nebýt Iana Martina, Marianina otravného právního zástupce, klidně by tu skutečnost ignorovala. Bylo snadné nesnášet příbuzné, které nikdy nepoznala, rodinu, která ji v předchozích pětadvaceti letech mohla kdykoli kontaktovat, ale neudělala to. Celou tu dobu od chvíle, kdy se dozvěděla

takzvaně „radostnou zprávu“, že se stala dědičkou, odmítala dědictví po pratetě Marian jakkoli využít. Považovala je totiž za něco poskvrněného, peníze odkázané příliš pozdě a z pouhé provinilosti, aby odčinily prohřešky z minulosti. Přitom ani nevěděla, o jaké pochybení kromě dlouhých let mlčení se jedná. Abbyina babička vytrvale odmítala mluvit o svém dětství a Marian se rozhodně nesnažila dát jí o sobě vědět. Abby věděla jen to, že babičku vychovali prarodiče, kteří zemřeli krátce předtím, než zjistila, že čeká jejího otce. Než se babičky ujali Prescottovi, její život v mnoha ohledech jako by ani neexistoval.

Abby se zamračila a zvedla kus papíru s načmáranými instrukcemi ohledně cesty. Teď, když dorazila na místo, z nich nic kloudného nevyčetla. Silnice se kroutila tak, že nepoznala, jestli jede jižním, nebo spíš východním směrem.

Uviděla před sebou čerpací stanici, prudce odbočila a zastavila na rozpraskaném asfaltovém parkovišti. Stanice stála na okraji města a staré stojany a vybledlá cedule měly rozhodně vintage vzhled – pokud se dá za vintage považovat něco, co je spíš zchátralé. Beztak potřebuje natankovat a může se rovnou taky zeptat, jak se dostane na Foster Lane. Vydechla. Prokristapána, dokonce tu mají ulici nesoucí jméno rodiny… nebo spíš její části, připomněla si trpce. Větve zjevně bohaté jako Krésus, zatímco zbytek příbuzenstva byl chudý jako kostelní myši.

Z prodejny vyšel prošedivělý muž v modré košili, vykročil ke stojanu a cestou si hadrem otíral ruce. „Brejden,“ křikl, a když se usmál, Abby viděla, že mu chybí několik zubů.

„Dobrý,“ odpověděla příjemně, odhodlaná chovat se přátelsky. Babička říkávala, že medem se dá pochytat víc much než octem, a čím hladší průběh bude celá tahle záležitost mít, tím dřív se odsud dostane, vytratí se jako pára nad hrncem. „Plnou, prosím.“

„Hned to bude," prohlásil, přistoupil ke stojanu a otevřel kryt palivové nádrže. „Poznávačky z Nového Skotska. Na dovolené?"

„Ehm… svým způsobem." Nasadila co nejzářivější úsměv. „Můžete mi prosím poradit, jak se dostanu na Foster Lane? Mám sice instrukce, ale moc se v tom nevyznám."

Postarší muž prudce zvedl hlavu. „Foster Lane? Tam stojí jenom dům na Blackberry Hill."

Abby projel nečekaný záchvěv radosti. Blackberry Hill. Dům na Ostružinovém kopci, to zní mnohem zajímavěji než úplně obyčejný název dům Fosterových. „Jo, to bude ono. Sídlo Fosterů, je to tak?"

Z čerpadla se ozvalo cvaknutí, muž nasadil na nádrž kryt a přišel k jejímu okénku. „Ve Fosterovic baráku nikdo nebydlí už roky od té doby, co Marian onemocněla a musela jít do domova seniorů." Postrčil si čepici víc dozadu. „Slyšel jsem, že ho zdědila nějaká vzdálená přízeň, ale ten člověk se tu ještě neukázal a nic o něm nevíme. Po tak dlouhé době, co se o dům nikdo nestará, je to tam hodně zpustlé."

Abby se znovu zmocnil neklid, všechno radostné očekávání se v tu chvíli vytratilo. Jak moc nepořádku ji v domě čeká? Možná že z někdejšího honosného sídla zbyla jen opuštěná ruina. Jestli zdědila polorozpadlý barák, do něhož by musela investovat balík peněz, bude všem pro smích. „Můžete mi přesto poradit, jak se tam dostanu?"

Pozorně se na ni zadíval. „Nejste to náhodou vy, ta vzdálená přízeň, které všechno odkázala?"

Abigal potlačila povzdech a snažila se uvolnit ramena. „Ano, to jsem já. Abigail Fosterová. Marian byla moje prateta." Říkat ta slova bylo divné.

Muž naklonil hlavu k jedné straně a přimhouřil oči. „Takže máte Irisinu krev? Z její strany se tu nikdo neukázal od pětačtyřicátého roku."

Abby se při té připomínce vytrácel úsměv. Musela sem přijet a udělat něco s domem, ale zatímco tam seděla v autě,

došlo jí, že úplně cizí lidé vědí o historii její rodiny víc než ona. Nebyl to moc příjemný pocit.

„Poradíte mi, prosím?“ požádala stroze.

Muž ustoupil dozadu. „Ano, jistě, jistě. Vraťte se na cestu, projeďte přes město a za dalších pár kilometrů uvidíte, že se vpravo táhne do kopce Blackberry Hill Road. Asi tak v půlce cesty nahoru je vlevo Foster Lane.“

„Moc vám děkuju.“ Abby vytáhla z peněženky hotovost, zaplatila za benzín a nastartovala. Než stihla odjet, muž – podle jmenovky Bill – se opřel lokty o okénko.

„Ten barák bude muset někdo prohlídnout, slečno Fosterová. Určitě se tam musí ledaco opravit. Můžu vám poradit pár jmen…“

Abby se nuceně usmála. „Možná někdy jindy, až se tam sama porozhlédnu. Ale díky za radu, kudy mám jet, Bille. Moc jste mi pomohl.“

Pochopil a ustoupil s našpulenými ústy nad jejím zdvořilým, ale jasným náznakem, že chce jet dál. Abby se s ním rozloučila zvednutím ruky a od stojanů odjížděla s vědomím, že se nemůže pořád jen schovávat. Dřív nebo později – a spíš dřív, protože Bill si to určitě nenechá pro sebe – se obyvatelé Jewell Cowe dozvědí, že jí patří dům Fosterových a haldy peněz, co s tím souvisejí. A pokud Abby něco věděla o maloměstech, tak to, že se všichni budou zajímat o její plány, nabízet rady a návrhy a chtít svůj díl koláče, nebo snad ne?

S loktem opřeným o otevřené okénko zpomalila, protože se blížila k okraji města. Až po hranici Nového Brunšviku ji obklopovala mlha, ale teď, když pomalu projížděla po Main Street, se nad ní klenula modrá obloha.

Nejdřív ze všeho si všimla, že jí městečko připomíná vesnice na jižním pobřeží Nového Skotska – příjemný kaleidoskop barevných domů a krámků nad malým, ale rušným přístavem. Hodně rušným, uvědomila si při pohledu na rybářské a výletní lodě pohupující se na hladině zátoky. Zpomalila a sledovala, jak zrenovovaný škuner hladce vplouvá

do přístavu, aby tam zakotvil. Voda se třpytila v letním sluníčku a do nozder jí proudila pronikavá vůně moře.

Zastavila u jediného světelného semaforu. Město vypadalo jako obrázek z brožury, včetně vlasteneckých vlajek podél výkladních skříní a květináčů s červenými muškáty, bílými petúniemi a převislými lobelkami. Abby si odfrkla. Nic nebývá tak dokonalé, jak se to navenek jeví. Zejména nevinně vypadající malebná městečka s hezky udržovanými záhony květin, věnci na dveřích a holčičkami s copánky, které jdou po chodníku a jedí zmrzlinu z kornoutku. Abby si bezděky pomyslela, že tahle místa jsou tak vesele vymalována jako určitá forma vzdoru vůči tragédiím, které jako by je stále obklopovaly.

Rybáři ztracení na moři a podobně, houževnatost tváří v tvář nepřízni osudu. Když vyrůstala a stěhovala se z jednoho městečka do druhého, viděla toho víc než dost.

Bill jí radil, ať jede po Main Street až na konec, odbočí na Blackberry Hill Road a odtamtud se vydá úbočím k Foster Lane. Jediná potíž spočívala v tom, že Main Street končila až tam, kde se znovu napojovala na hlavní silnici podél pobřeží.

Musela odhadnout, co je „pár kilometrů“, a doufat, že odbočku nemine.

Zbystřila pozornost, a když se konečně ukázala cedule značící Blackberry Hill, oddechla si. Pokud vše půjde podle jejích představ, dům bude na prodej, a čím dřív, tím líp. Pak se tohohle zmatku zbaví a může se s čistým svědomím vrátit do Halifaxu. A tím skončí dotírání právního zástupce, od něhož jí každých pár týdnů přišel mail nebo vzkaz v hlasové schránce.

Zapnula blinkr a odbočila.

Tom Arseneault ukončil hovor a opřel se do židle, čelo nakrabacené starostmi, které ho teď neustále tížily. Tohle byla druhá zakázka, o niž se poslední dobou ucházel a nedostal ji.

Všichni tvrdí, že se ekonomika zotavuje, jenže on pořád jen čeká na důkaz. Každý si musí nějak vydělat na živobytí a lidi prostě neutrácejí. S projektem na renovaci suterénu je skoro hotový a v dohledné době ho čeká jen práce na zadní terase u obchodu Jess Collinsové. A jelikož Jess patří do rodiny, Tom si u ní moc nevydělá.

Když telefon znovu zazvonil, málem ani hovor nepřijal. Připadalo mu, že se poslední dobou mobil ozývá jen proto, aby mu přinesl špatné zprávy. Jenže při třetím zazvonění už dál nevydržel poslouchat tóny Beethovenovy páté symfonie – pokus o kancelářský humor jeho pomocníka Cassidyho. Pomocníka, který se už zase hodil marod. Zvedl to.

„Stavební práce Arseneault," řekl.

„Tome. To jsem já, Meggie."

Teta. Tom se na židli uvolnil a přehodil kotník přes koleno. „Ahoj, teto Meggie. Co pro tebe můžu udělat?"

Meggie neztrácela čas zdvořilostmi. „Mám zprávy o Joshovi." Tomovi se sevřely útroby. Bratránek Josh dosud bydlel v Hartfordu, ale nebylo jisté, jak dlouho tam zůstane. Jeho manželka Erin zahynula při posledním výjezdu do zahraničí, kde působila jako vojenská zdravotnice. Josh neměl moc důvodů zůstávat dál v Hartfordu.

Když se ti dva naposledy ocitli v jedné místnosti, Tom z toho vyšel s rozraženým rtem a Josh měl pár zhmožděných žeber. „Je v pořádku?" Přestože spolu nevycházeli, Toma zabolelo u srdce při představě, že by se bratránkovi něco stalo. Tolik toho spolu prožili.

„Vrátí se domů, Tome. Napořád."

Tom dlouze vydechl. Věděl, že ten den jednou přijde. Městečko Jewell Cove je Joshův domov. Má tady rodinu. Do Hartfordu, kde pracoval s Erininým otcem, nikdy nezapadl. Stejně jako ostatní z rodiny Collinsových je i Josh kluk z malého městečka, který potřebuje být blízko moře. Velké město není nic pro něj.

Ale pokud se vrátí domů, hrozilo, že tupá bolest Tomova zármutku by mohla znovu zesílit. Ztěžka polkl. Josh je ustavičná připomínka všeho, co na sobě Tom nemá rád. Jakkoli bratránka miluje, nemůže se na něj ani podívat.

Byl totiž kdysi zamilovaný do jeho ženy – manželky svého bratrance a nejlepšího kamaráda. A doteď je mu z toho nanic.

„Tome?“

Ze sluchátka se ozval tetin tichý hlas, z něhož prýštilo porozumění. Nadechl se a zavřel oči. „Jo, ještě tu jsem. Promiň, teto Meggie.“

„Nemusíš se omlouvat. Napadlo mě, že by ses to měl dovědět ode mě. Josh ti nejspíš nezavolá, aby ti tu radostnou zprávu sdělil, co?“

Znělo to sarkasticky a Tom se zasmál. Jako Joshova matka byla Meggie pochopitelně neobjektivní, ale přesto se vždycky chovala spravedlivě. Ona a její dcery k Tomovi necítily tolik nenávisti jako Josh.

„Kdy přijede?“

„Brzy. Převezme ordinaci Phila Nyeho. Než Phil v červenci odejde na penzi, bude se dělit o prostor s doktorem Yangem.“

Takže je to hotová věc. Tomovi se svým způsobem ulevilo. Tyhle nevyřízené účty už trvají příliš dlouho. Po Joshově návratu aspoň můžou vyřešit, co bude dál, a snad se to tentokrát obejde bez ran pěstí. Ačkoli se spíš dá čekat, že bude Josh zarputile mlčet. Umí opravdu dobře skrývat své skutečné city.

„To je dobře, Meggie. Určitě máš velkou radost. Josh do Hartfordu nepatří.“

„Jsem ráda, že to vidíš stejně, Tome. A volám ještě kvůli jedné věci.“

Mělo ho napadnout, že v tom vězí nějaký háček.

„O prodlouženém víkendu děláme grilovačku. Počítám s tebou. Vaši a Bryce s Mary slíbili, že přijdou. Je na čase nechat minulost být. Pro vás oba. Už není o co se bít.“

Tom si přejel rukou po obličeji. Nikdo podle všeho nechápe, že je ta situace složitější, než že se dva bratranci perou kvůli jedné ženě.

„No nevím, jestli je to dobrý nápad. Posledně…“ Odmlčel se, nejistý, jak moc toho má prozradit. Nejde jen o tu hádku, spíš ho trápí žal. Erin se sice provdala za Joshe, ale bratránek není jediný, kdo truchlí. Truchlí i Tom, jenže to nemůže dát najevo. Přijde mu, že na smutek nemá právo.

„Posledně jste se oba chovali jako hlupáci. Jste bratranci. Někde musíte začít. A jestli některý z vás něco začne, nakopu vám zadky. Víš, že to zvládnu.“

Až moc si jí vážil, aby ji zklamal. „Přijdu. A budu se chovat, jak nejlíp to umím.“

„Můžeš na usmířenou přinést ta pikantní křidýlka.“

Zasmál se. „To už trochu přeháníš, teto Meggie.“

„Já vím.“ Chvíli mlčela, jako by zvažovala další slova. „Josh tě potřebuje, Tome. Potřebuje teď nás všechny.“ Tomovi se rozbušilo srdce. Chtěl by se zeptat: *A co já? Co já potřebuju, to vás nezajímá?* Ale na tohle nemá nárok. Erin nebyla jeho manželka. A do hořkosti se mísil další propletenec emocí. On, Bryce a Josh byli jako bratři. Po bratránkovi se mu taky stýská, ví ale, že to mezi nimi už nikdy nebude jako dřív.

„Tak jo, pikantní křidýlka.“

„Fajn. Už tě dál nebudu zdržovat. Doufám, že tě neruším při něčem důležitém.“

„Vůbec ne, pořádně nemám do čeho píchnout. Vypadá to, že budu mít na Jessinu terasu spoustu času.“

„Á, málem bych zapomněla. Odpoledne jsem jela na nákup a potkala jsem Glorii. Prý se dověděla od Billa z benzínky, že se tu konečně ukázal někdo, kdo zdědil Fosterovic dům. Mladá žena, a má prý poznávačky z Nového Skotska.“

Tom se na židli napřímil. Sídlo Fosterových. Odnepaměti se tam chtěl podívat, dobře si ten starý barák prohlédnout. Starý víc než sto let a vsadil by všechny prachy, co má, že je

to tam nádherné. Takové domy se už nestaví. Ale od té doby, co Marian onemocněla, je dům zavřený. A teď má novou majitelku…

Tuhle příležitost si nenechá ujít. Stavební práce dělá rád, ale při představě, že by renovoval starý dům… To není práce, ale privilegium.

„Díky, žes mi dala vědět," odpověděl nenuceně a snažil se hlasem neprozradit nadšení. „Někdy brzy tam musím zajet." Někdy brzy, jasně. Bude tam za necelou hodinu.

„Uvidíme se na grilovačce, Tome," řekla Meggie.

„Tak zatím."

Tom ukončil hovor a dlouhou chvíli hleděl na telefon. Joshův návrat domů. Rodinné setkání. Recept na pohromu. Ale dům nahoře na Blackberry Hill? Odstrčil židli a popadl klíče. To je projekt jeho snů. Nejdřív se ovšem musí setkat s novou majitelkou a dostat se dovnitř. Zpráva se brzy rozkřikne a nechce, aby tam vtrhl někdo jiný a tuhle šanci mu vyfoukl. V celém kraji není nikdo, kdo by takovou práci zvládl líp než on.

Přesně tohle potřebuje, aby zaměstnal svou mysl. Když zahálejí ruce, zahálí i hlava.

A jelikož se Josh vrací domů, Tom potřebuje něco, co mu pomůže zapomenout na Erin. Navždycky. Pro dobro všech.

KAPITOLA DRUHÁ

Abby čekala všechno možné, jenom ne obrovský dům v georgiánském stylu, co ji uvítal na konci cesty. Bílý a impozantní, majestátní a zároveň znepokojivý. Kvůli všem neprořezaným keřům kolem dvora a spleti břečťanu překrývající několik oken se nemohla zbavit pocitu, že dům vypadá tak trochu, ano, strašidelně.

Zabouchla dvířka vozu a vykročila po nerovné stezce k přednímu vchodu. Když přišla blíž, uviděla oprýskanou barvu kolem rámu dveří a chybějící příčky v zábradlí mezi dvěma poškozenými sloupy verandy.

Dům opravdu působil zanedbaně. Na chvíli jí toho starého obydlí bylo skoro líto. Škoda že něco kdysi tak krásného a velkolepého mohlo takhle zchátrat.

Stoupala po třech schodech ke krytému vchodu a dřevěná prkna jí pod nohama unaveně vrzala. Vytáhla z kabelky klíče a než vstoupila do domu, tiše se pomodlila, aby byla podlaha pevná a neprožraná termity. Vsunula klíč do zámku a strčila do masivních dřevěných dveří. Dlouho nepoužívané panty zaskřípaly. Abby váhavě vešla dovnitř a v tlumeném světle pátrala na zdi po vypínači. Našla ho a rozsvítila. Před jejím příjezdem byla naštěstí obnovena dodávka elektřiny.

Vládlo tam podivné ticho, a když kráčela dál, její boty na podlaze z tvrdého dřeva vydávaly duté zvuky. Zachvěla se.

V zavřeném domě byly zatažené všechny závěsy, takže jí připomínal hrobku.

Ze všeho nejdřív musí do těch ponurých místností vpustit trochu denního světla. Tlumená záře linoucí se z nástěnných svítidel stěží pronikala prachem a zatuchlým vzduchem. Vešla do místnosti vpravo – vypadala jako slavnostní jídelna – a zamířila rovnou k oknu. Rozhrnula těžké brokátové závěsy a svázala je hedvábnými střapci. Zvenčí se dovnitř linuly sluneční paprsky a Abby odkrývala jedno zaprášené okno za druhým, až místnost zaplavilo hřejivé světlo.

Otočila se, aby si ji konečně lépe prohlédla, a zalapala po dechu. Starožitný jídelní stůl a židle, z nichž předtím viděla jen obrysy, teď byly jasně viditelné a naprosto nádherné, bohatě vyřezávané. I přes vrstvu prachu se dalo vidět, že jsou vyrobené z pravého mahagonu. Ke stolu mohl snadno usednout tucet lidí. Taková souprava musela stát učiněné jmění. A pokud je tak stará, jak tušila, má teď ještě větší hodnotu.

Kdo sakra byli tihle Fosterové a proč tohle všechno před její částí rodiny zůstalo utajeno? Její babička měla někdy co dělat, aby vůbec vyšla s penězi.

Jeden konec místnosti zdobil krb s bílou římsou, na níž stál zarámovaný portrét. Abby přistoupila blíž, přejela prsty po stříbrném rámečku a prohlédla si obličej za sklem. Patřil krásné ženě ve věku něco přes dvacet, s dlouhými tmavými vlasy a plnými rty. Šaty se špičatým výstřihem byly podle všeho ze šifonu a ženin krk zdobil náhrdelník z oválných kamínků. I na černobílé fotografii její pleť zářila. Seděla v křesle s opěrkami a v náruči držela dítě oblečené ve spoustě volánků.

Abby rámeček otočila, opatrně vyjmula starou fotografii a dávala pozor, aby papír držela jen za okraje. Vzadu nebylo nic napsáno, žádný náznak, kdo to je nebo kdy fotografie vznikla. Zklamaně portrét vrátila do rámečku a postavila ho přesně na stejné místo na krbové římse. Je tohle Marian?

Nebo snad její matka Edith? Zamračila se, na chvíli v ní vzplanul hněv, že o své rodině nic neví. S babičkou si byly opravdu hodně blízké. Jak mohla před jedinou vnučkou tajit něco tak důležitého, jako je rodinné sídlo?

Abby setřásla melancholii a stočila pozornost ke zbytku místnosti. V zrcadle nad krbem, které mělo zlacený rám, se odrážel nerozsvícený lustr nad stolem. Chvilku si představovala cinkání stříbra o porcelán a křišťálové sklo. Už jen z ceny toho velkolepého sídla vyčetla, že Fosterovi byli zámožní. Ale tohle… tady se žilo ve velkém stylu.

Chtěla se dovědět víc, takže se vrátila do prostorné haly. Visel tam další lustr, ještě hezčí než předchozí. Celý rozsvícený by vypadal nádherně, ale po bližším ohledání zjistila, že jsou v něm olejové svíčky a není napojený na elektřinu. Připadalo jí, že je škoda promarnit jeho krásu jednoduše proto, že uvízl v minulosti.

Na druhé straně široké haly našla něco, co by se pravděpodobně dalo nazvat přijímacím pokojem. I tady rozhrnula závěsy, protože pocítila neodolatelné nutkání vpustit světlo do tmavých koutů. Doléhal tu na ni podivný pocit. Něco těžkého a temného, cosi jako strašné tajemství.

Mám příliš bujnou fantazii, pokárala se. Obrátila pozornost ke krbu, stejnému jako v jídelně, a bezděky zapřemítala, jestli jsou krby ve všech místnostech a zda pořád fungují. Asi beztak není bezpečné rozdělat v některém z nich oheň. V komínech nejspíš žijí ptáci, netopýři nebo tak něco. Při tom pomyšlení jí v žilách tuhla krev. Netopýry nenáviděla.

Znovu se soustředěně rozhlédla. Místnost působila příliš formálně, aby šlo o salon nebo obývací pokoj. Hřejivě žluté stěny nutně potřebovaly nový nátěr. Nábytek byl starý a trochu omšelý, ale poznala, že kdysi musel být honosný. U jedné zdi stálo pianino. Přistoupila blíž, zvedla kryt a stisknutím několika kláves zahrála arpeggio. Z nástroje se vydral plechový, skřípavý zvuk, který přímo volal po tom,

aby nástroj někdo naladil. Zachvěla se, a když kryt zavřela, ve vzduchu nepříjemně doznívaly nelibozvučné tóny.

Marian podle záznamů nechala v šedesátých letech zavést ústřední topení a před pouhými dvaceti lety se v celém domě vyměňovaly elektrické rozvody. Abby přejela pohledem po poškrábaných podlahách a omšelých kobercích, nemluvě o vybledlém a oprýskaném nátěru, a aspoň za tohle cítila vděk. Svého času to možná bylo velkolepé sídlo, ale v tuhle chvíli vypadalo opuštěně. Zanedbaně. Bude zapotřebí hodně práce a spousty Marianiných peněz, aby se dal dům prodat, pomyslela si s úlekem. Je to horší, než se obávala. Nestačí ho jen vyčistit, ledaco se musí opravit.

Vrátila se do hlavní haly. Vedle malé toalety byla kuchyň s moderními spotřebiči – aspoň ve srovnání se zbytkem domu. Tiše tam stál čtyřplotýnkový vařič a lednička, jediné ústupky novější době. Žádná mikrovlnka ani myčka nádobí. Dlažba byla vybledlá a stěny vymalované velice zastaralou a nevkusnou avokádovou zelení.

Fuj.

Vedle kuchyně se nacházely dveře, které podle Abby mohly vést jen do sklepa. Sáhla po klice, ale pak ruku odtáhla, protože jí po zádech přejel mráz. Průzkum nechá na jindy. Vybavila si, co vídala v babiččině starém sklepě – kamenné zdi, vlhké a studené, a obávané pavouky. Ty opravdu nenáviděla, dokonce víc než netopýry. Jako dítě se hrozně bála jít do sklepa třeba jen pro sklenici marmelády, brala to tehdy jako trest.

Když prošla halou a zastavila se u velkolepého schodiště, vzhlédla a nepříjemný pocit, co se jí před chvílí zmocnil u dveří, ještě zesílil. Zadívala se na horní podestu a znovu se zachvěla chladem. Věděla, že je to směšné, ale na těch schodech ji něco děsilo tak, že se jí ježily chloupky na zátylku. Potřásla hlavou a zkusila se zasmát, což v tichu působilo výsměšně. To je přece hloupost, řekla si. Nic tam není. Ten divný pocit nejspíš souvisí s tím, že dům je tak obrovský

a tichý. Všechno se tu rozléhá, i její vlastní dech. Takový dům by neměl obývat jediný člověk. Je určený pro večírky a společenské akce s muži v elegantních oblecích a ženami v dlouhých róbách. Měly by se v něm otvírat lahve šampaňského a služebné v bílých zástěrách by měly nabízet hostům chuťovky ze stříbrných podnosů.

Setřásla tíživý pocit a vešla do místnosti vedle schodů, kde se její neklid rozplynul. Otevřela ústa úžasem a radostí.

Ten starý pokoj, ač působil ošuntěle, byl nádherný. Podél stěn stály masivní mahagonové police plné starých knih s vybledlými a zaprášenými hřbety. Jejich tmavé řady přerušovala jen umouněná okna, z nichž se naskýtal výhled do rozlehlé zahrady a kousku něčeho, co musela být přistavěná slunná veranda v zadní části domu. Závěsy byly vybledlé a špinavé, ale kdysi to musel být nádherný brokát s vínovými a hnědými pruhy.

Stoupla si doprostřed místnosti, naprosto okouzlená. Kromě polic s knihami se tam nacházel psací stůl s roletou, šicí stolek a dvě čalouněná křesla. Ano, a taky další krb, stojící u stejné zdi jako v přijímacím pokoji. Viditelné části stěn měly zlatožlutý odstín, jako karamelizovaný cukr. Barvu zvýrazňovaly široké bílé lišty a obložení. Podlaha z tmavého třešňového dřeva byla úplně senzační – nebo aspoň bývala. Roky se na ní podepsaly četnými škrábanci, ale v dobách rozkvětu…

Teprve tady si trochu připadala jako doma. Uměla si představit, jak schoulená sedí v jednom z těch křesel s románem od Jane Austenové a konvicí čaje a v krbu hoří oheň…

Zatočila se, dlouze a spokojeně vzdychla a začala se dusit oblakem prachu, který se přitom dal do pohybu.

Romantiku té chvíle narušil její úporný hlasitý kašel, když se předklonila a rozvířila prach ještě víc. Byla to hloupost, takhle se nechat zlákat, byť jen krátce.

Jakmile záchvat kašle polevil, Abby se snažila popadnout dech a zůstat co nejvíc v klidu, aby se prach zase usadil.

Nevěděla jistě, jak dlouho byl dům zavřený, ale Marianin právní zástupce se zmínil o několika letech. Vzhledem k množství prachu a zanedbanému stavu věcí, jaké viděla už v prvním podlaží, odhadovala, že spíš muselo jít o dlouhou řadu let.

Ale knihovna jí i přes věkovitou špínu připadala nádherná. Abby tam skoro cítila závan doutníkového kouře a ostrou vůni brandy, promísené s vůní kůže, papíru a inkoustu. Zavřela oči a chvíli si představovala, jaké to muselo být v dobách její slávy. Jiné časy, jiné místo.

Otevřela oči, chvíli sledovala myš cupitající do kouta a zvedla obočí. Hlodavci – a bůhvíco ještě – nejsou romantičtí. Myš zmizela za křeslem s opěrkami a Abby si povzdechla. Ve skutečnosti věděla, že je to jen další místnost. Musí přestat snít a najít nejbližší deratizační firmu. Tolik k představě, že se v Jewell Cove zdrží jenom pár dní. Nejdřív ze všeho musí sehnat někoho, kdo to tu dá do pořádku. A k tomu potřebuje buď Zlaté stránky, nebo připojení k internetu, jenže zrovna tam kde je, nic z toho není k dispozici.

Z přední části domu se ozvala rána a po ní proud tlumeného, ale jadrného klení, což Abby vytrhlo ze zamyšlení a přimělo rozběhnout se s bušícím srdcem ke vchodu. Z verandy k ní doléhal proud slov, který působil spíš naštvaně než bolestivě – musela uznat, že jsou to vcelku vynalézavé výrazy. Usoudila, že ať se venku děje cokoli, není to nic naléhavého, a při jedné obzvlášť kreativní nadávce si nemohla pomoct a tiše se zachichotala. Celá rozesmátá otevřela dveře.

Na verandě stál urostlý statný muž s planoucíma tmavýma očima a černými vlasy, které byly trochu moc dlouhé a kroutily se kolem límečku. Vypadal jako nějaký dřevorubec, nebo spíš dřevorubec, který se náhodou ocitl na obálce časopisu *Sexy zálesák*. Měl na sobě vybledlé, ale čisté džíny a zelenou košili na knoflíky s rukávy vyhrnutými nad opálená, svalnatá předloktí. Zcela civilizované oblečení toho muže působilo oproti jeho drsnému vzhledu trochu nepatřičně. Abby si moc

nepotrpěla na vousáče, ale tuhle tvář rámovalo jednodenní strniště a celkový vzhled byl natolik sexy, že si jejími útrobami prodralo cestu něco žhavého a zakázaného. Snažila se vymyslet srozumitelnou větu, ale vůbec se jí nedařilo propojit mozek s jazykem.

„Vy jste slečna Fosterová?“

Na jeho strohý dotaz odpověděla rychlým přikývnutím a pak si všimla, že jednou nohou prošlápl podlahové prkno na verandě. Kolem jeho boty trčely třísky jako nějaké špičaté zuby. „Zničil jste mi verandu.“ *Skvělé, Abby,* pokárala se v duchu. Podle starého zvyku překřížila paže a skousla ret. *U tvých dveří se objeví chlápek, co je sexy jako hrom, a ty na něj vybalíš tohle? Zničil jste mi verandu?*

„Já? Ta podlaha je úplně ztrouchnivělá. Máte štěstí, že jsem si nezlomil vaz.“

Abby nevěděla jistě, jak má odpovědět. Jedna její část cítila nutnost zdvořile se omluvit – koneckonců stál s nohou až po kotník zabořenou v dřevěných třískách. Zároveň ten cizí člověk přišel bez pozvání a ještě víc poškodil její majetek, který si sotva před hodinou začala prohlížet. Byla unavená a jeho drsný tón způsobil, že pohár její trpělivosti přetekl.

„Promiňte, ale připadá mi, že tady nemáte co pohledávat, vnikl jste na cizí pozemek. Neznám vás a rozhodně jsem vás sem nezvala, pane…“

„Arseneault,“ odtušil. Silně nohou škubl a vytáhl ji z té díry. Vyzkoušel pevnost prken, stoupl si oběma nohama na verandu a zadíval se na Abby se širokým úsměvem, který trochu obrousil hrany jejího hněvu. „Tom Arseneault. A soudě podle toho, jak to tady vypadá, mě teď budete vídat často.“

Tom si po svém prohlášení prohlížel užaslý výraz Abigail Fosterové. Vypadala hezky, tedy pokud pomineme vrstvu prachu, která ji pokrývala od hlavy až k patám. Vzhledem k jemnému nosíku měla trochu moc široká ústa a na

ramena jí zplihle padaly myší hnědé vlasy, celé uprášené. Ale zato měla krásné oči – sytě modré, asi jako záliv Penobscot Bay za jasného letního dne. Byla oblečená ve vybledlých a potrhaných džínách, které jí dokonale padly, a v obyčejném bavlněném tričku. Na ženu jako ona by se na ulici nejspíš jen zběžně podíval, neotočil by se za ní. Jenže pak uviděl její nohy a na nich sandálky, takové ty žabky s pásky kolem nártu pokrytými třpytivými kamínky, a nehty nalakované zářivě růžovou barvou. Děsně sexy.

Potřásl hlavou, aby se toho náhlého uctívání chodidel zbavil, a snažil se urovnat si myšlenky. No a co, že má ta zaprášená myška pěkné nožky? Co má být? Rozhodně neodpovídá jeho představě o tom, jak by měla vypadat Marianina dědička. Vlastně čekal, že dům zdědí muž, někdo starší než drobná dívka, která tu před ním stojí. Možná i majestátnější, v souladu se jménem a bohatstvím téhle rodiny. Zamračil se, nelíbilo se mu být zaskočený. Abigail by se podle něj lépe hodila do řemeslné dílny jeho sestřenky Jess, kde se navlékají korálky na konopné náramky. Nevypadá jako někdo, kdo má hlavu na podnikání.

Musel se radši soustředit na důvod, proč sem přijel: zajistit si práci na opravě domu. A zakázku nezíská, pokud se na ni bude mračit. Není její vina, že je podlaha ztrouchnivělá, a nemůže za to, že má sexy nožky. Nebo možná ano, ale tím se teď nenechá rozptylovat. Nadechl se a znovu nasadil svůj nejlepší úsměv à la „věřte mi“, připravený chovat se příjemně. Ale než stihl přednést návrh, nervózně ho předešla.

„Nikdy jsem o vás neslyšela, pane Arseneaulte,“ odpověděla, jako by si ani nevšimla jeho úsměvu. Zvedla ten svůj nosík ještě trochu výš. „Ale prosím, můžete si odnést svoje velké boty a ještě větší ego stejnou cestou, jakou jste přišel.“ Opravdu si před chvílí myslel, že není dost vznešená? Pronesla tu výzvu tak přezíravě, že se Tom bezděky rozesmál. Jednala s ním, jako by to byla anglická královna. Možná v ní

přece jen je dostatečné množství Fosterovic krve. Tvářila se tak vážně, že to bylo skoro až rozkošné.

„Zlatíčko," řekl chlácholivě, „vykročili jsme špatnou nohou." Zasmál se a podíval se na svou botu, před chvílí vyproštěnou z díry v podlaze. „Co kdybychom si promluvili a…"

Abby zrudla. „Nejsem vaše zlatíčko. Požádala jsem vás, abyste odešel, a nebojím se zavolat policii."

„To asi nechcete," namítl a už se tolik neusmíval. Stačilo by, kdyby ten hovor přijal Bryce, a škádlení by nebyl nikdy konec. Sám bůh ví, že Bryce nepotřebuje další munici. Pro policejního náčelníka Jewell Cove bylo už tak dost snadné dostat se Tomovi pod kůži.

„Že by?" V očích jí zajiskřilo, jako kdyby cítila, že má vítězství na dosah ruky. „Proč ne?"

„Věřte mi, myslím to s vámi dobře. Jenom se zesměšníte."

Vyšpulila rty. „Připadám vám jako žena, která se bojí vypadat směšně?"

Zvedla panovačně obočí. Impozantní, pomyslel si s narůstajícím respektem. V očích Abigail Fosterové jiskřila výzva a to ho fascinovalo. Zkusí ji trochu provokovat, aby viděl, jak to dopadne. „Tak jo, zavolejte tam," navrhl. „Požádejte o Bryce Arseneaulta. Mimochodem, je to můj brácha."

Tvářila se, jako by si chtěla dupnout, a Tom žasl, jak roztomile v tu chvíli vypadala. Spokojeně zastrčil palce do kapes džínů. Čím dřív tohle zmatené seznamování skončí, tím dřív se dostanou k tomu, o co mu jde.

Abby si otráveně povzdechla. Vešla dovnitř a k jeho údivu mu zabouchla dveře před nosem. Podíval se na hodinky. Jedna minuta. Počká ještě druhou a pak zaklepe. Byl si celkem jistý, že znovu vyjde ven. A až se vynoří z domu, půjde na to jinak, líp. Udělal chybu, když zkoušel uplatit šarm a humor. Obvykle to zabírá. Dvacet vteřin. Deset.

Dveře se otevřely, takže ani nemusel klepat a být příjemný. „Tak jo. Bryce zdraví a Mary vás o půl šesté čeká na večeři."

Mohl ji dál ztrapňovat, ale rozhodl se dát jí pokoj. Momentálně mu stačilo vidět, jak jí planou tváře. Rozhlédl se po zchátralé verandě, všiml si bortícího se komína a oprýskaného nátěru kolem oken. „Máte štěstí, že jsem to prkno prošlápl já. Někdo jiný by se mohl hodně rozzlobit. Možná by vás i žaloval. Žijeme ve světě, kde se lidi rádi soudí."

Stáhla rty tak, že připomínaly scvrklou švestku. „Tak to mám *velké* štěstí," prohlásila sarkasticky. Tomovi se to líbilo, hra byla vyrovnaná. Abigail je možná mladá a drobná, ale tušil, že pokud dostane šanci, může z ní být dobrý protihráč.

Vsadil by se, že navzdory výstředním prstíkům na nohou a potrhaným džínám si potrpí na dodržování pravidel, což je pravý opak jeho uvolněnějšího přístupu k pracovním záležitostem. A při pohledu na semknuté rty a vyzývavý lesk v očích se zachvěl očekáváním, které nemělo moc společného s domem a spíš souviselo s touhle klientkou.

Abigail je možná puntičkářka, ale v Jewell Cove se tyhle věci řeší jinak. Lidé se obvykle dohodnou u sklenice piva v Rusty Fern a pak si potřesou rukou. Jestli Abigail zůstane, brzy se naučí, jak se co dělá a nedělá.

Kromě toho se v Jewell Cove hodí trocha nové krve, aby městečko poněkud ožilo. Poslední dobu tu vládne příšerná nuda. Klevetníci potřebují nové téma k hovoru. Proč by to neměla být Abigail Fosterová a sídlo její rodiny? Je to mnohem lepší než znovu propírat Joshův návrat a probouzet staré vzpomínky.

Zastrčila telefon do zadní kapsy. „Připomeňte mi ještě jednou, kdo jste."

Usmál se, odhodlaný všechno napravit. „Nejlepší řemeslník široko daleko. A odpověď na všechny vaše potíže."

KAPITOLA TŘETÍ

Abby nedokázala zadržet výbuch smíchu, který jí vybublal z hlubin hrudníku a vyhrnul se ústy ven. Ta situace jí připadala úplně absurdní. Viděla, jak se Tom Arseneault tváří – zmateně a pak otráveně – a smála se ještě víc. Měla z toho dobrý pocit. Tou svou arogancí ji pořádně vytočil a bylo osvobozující mu to oplatit.

Tohle se vážně povedlo. Jen co si pomyslela, že bude potřebovat někoho, kdo jí pomůže dát dům do pořádku, už je tu. A jestlipak nevypadá přesně jako ten typ muže, který by jí splnil každé přání?

Jako by jí vesmír najednou hodil všechno do klína, včetně nádherného muže, a pak se pohodlně usadil, zamnul si ruce a napjatě sledoval, jak s tím vším naloží. Bůh má zvrácený smysl pro humor, usoudila. Byla ochotná na tuhle hru přistoupit. Do jisté míry.

„Nepotřebuju údržbáře," zažertovala, když popadla dech. „Potřebuju demoliční četu!"

Vypadal tak zděšeně, že se znovu rozesmála.

„To není ani trochu vtipné," namítl stroze. Udělal krok dopředu a Abby se mu rozčileně podívala do drsného obličeje. Měřil přes sto osmdesát centimetrů a soudě podle obnažených předloktí měl pevné svaly. Polkla. Dřevorubec… velice mužný chlapík. Tyčil se nad ní a v Abby se tajil dech.

Kupodivu si vzhledem k jeho velikosti a blízkosti nepřipadala nijak ohrožená.

„Stav tohoto domu opravdu *je* na pováženou," připustil. „Ale tvoří součást zdejší historie a musí být zachován, ne zbořen. Jaké s ním máte úmysly? Neříkejte mi, že byste ho vážně chtěla srovnat se zemí, protože do toho mám co mluvit."

Mluvil smrtelně vážně a tvářil se velice znepokojeně. Vždyť je to jen dům, jakkoli nádherný. Na chvíli si vybavila police plné knih v knihovně. Fajn, možná to není jen tak *nějaký* dům, ale proboha proč si to Tom Arseneault bere tak osobně?

„Co je vám do toho? Když jsem se naposledy dívala do papírů, stálo tam moje jméno. A nevzpomínám si, že by se můj právní zástupce zmínil o nějakém vašem nároku na dům."

„To myslíte vážně? Už jste se tam rozhlédla?" Zvedl obočí tak, že se skoro dotýkalo černých kadeří, které mu padaly do čela. „V dobách své slávy byl tenhle dům největší klenot našeho města. Ještě pořád kolují historky o divokých večírcích, co se tu konaly ve dvacátých letech. Jed Foster přivezl většinu nábytku ze svých cest po celém světě."

Ach ano, jistě. Všechen ten mahagon je každopádně impozantní. Měla chuť poznamenat něco o kolonialismu a nečestně nabytém majetku, ale zdálo se, že dům panu Arseneaultovi přirostl k srdci. A kromě toho teď všechno patří jí, nebo snad ne? Nebyl to úplně příjemný pocit.

„Ještě jsem neměla čas všechno si pořádně prohlédnout."

Udělal další krok, jímž vnikl do jejího prostoru. „Dokonce kolují historky o tom, že tady od války straší, aspoň pokud se dá věřit starousedlíkům z Breezes Café. Tohle sídlo je něco jako zdejší ikona."

Abby udělala krok dozadu, polekaná jeho prohlášením že v domě straší, zvlášť po těch divných pocitech u dveří do sklepa a u schodiště. „Když je tak pamětihodný, proč je v tak zanedbaném stavu?"

Tom pokrčil rameny. „Marian Fosterová tady zřídila domov pro svobodné matky a pak tu řadu let žila sama. Údržba

sídla ji prý stála učiněné jmění, ale pak už se o sebe nedokázala postarat a musela dům zavřít."

„Jak je to dávno?"

„Dobrých deset let. Od té doby zůstal prázdný, protože Marian trvala na tom, aby zůstal nedotčený. Někteří lidé říkají, že byla trochu…" Odmlčel se a hledal vhodné slovo. „Nejspíš demence," dodal trochu tišeji.

„A pak ho odkázala mně."

„Už to tak vypadá." Tón jeho hlasu naznačoval, že ta skutečnost jen potvrzuje, že to teta neměla v hlavě v pořádku.

Upřímně mu pohlédla do očí. „Věřte mi, jsem z toho stejně zmatená jako vy. Nikdy jsem se s ní nesetkala. Moje babička Iris, Marianina sestra, se dokonce nikdy nezmínila o tom, že má sestru. Dokud žila, Fosterovi jí nedali ani cent, takže je dost nepochopitelné, proč nakonec sídlo odkázala mně. Netušila jsem, že babička pochází z bohaté rodiny. Sám bůh ví, že by se nám čas od času trocha peněz hodila."

„Můžete to být vy, kdo dům zrenovuje. Obnoví jeho zašlý lesk. Jsem si celkem jistý, že z konstrukčního hlediska je všechno v pořádku. Potřebuje jenom malé úpravy…"

„S vaší pomocí, samozřejmě." Vyřkla ta slova s velkou dávkou sarkasmu. Neuniklo jí, jak láskyplně se ten člověk tváří, když mluví o domu. Ach bože.

„Pojďte sem," vyzval ji. Natáhl k ní ruku, drapl ji za zápěstí a dosud otevřenými dveřmi ji odtáhl do vstupní haly.

Vyškubla se mu. „Co to děláte?" Přiložila prsty k místu, kde se jí dotýkal. Měl tak velké ruce, že její zápěstí byla ve srovnání s nimi drobounká. A ještě víc ji vyděsilo, že se jí líbilo, jak ji za sebou táhne. Neměla pocit, že by ji ohrožoval. Spíš ji to… těšilo. Překvapilo ji to víc než všechno, co se toho dne dělo, a to bylo víc než výmluvné.

Jejich pohledy se setkaly a Abby znovu ucítila tu podivnou závrať. Ve tmavých hlubinách jeho očí se zračilo něco zvláštního, jakási vnímavost, která ji nutila tajit dech. Nakonec

vykročil vpřed a vzal ji za ruku tak jemně, že se jí rozbušilo srdce. „Prosím, věřte mi."

Fascinovaně sledovala, jak se na Tomových rtech objevil sexy náznak úsměvu, k němuž se ještě přidal žár v očích. Abby si s dlaní v jeho ruce připadala, jako by ji zcela obklopoval. Nejen díky výšce, ale i svalnatou postavou pod bavlněnou košilí a tím, jak ji ovládal. Všechna ta manuální práce ho zocelila, ale bylo v něm i něco čestného, upřímného. Stála v poničené vstupní hale nově zděděného domu a najednou si uvědomila, že mu přece jen důvěřuje… do jisté míry. Možná Toma Arseneaulta nezná, ale ví, že by jí neublížil.

„Opravdu jsme vykročili špatnou nohou," dodal ve vlekoucím se tichu.

„Myslíte doslova?" zeptala se a při pohledu na jeho široký úsměv se obměkčila. Jejich oči se na několik vteřin setkaly a napětí polevilo. „No dobrá," svolila tiše, vyprostila dlaň z jeho ruky a rozhlédla se po místnosti. „A pokud mi teď vysvětlíte své úmysly, aniž byste mě tahal sem a tam, poslechnu si to."

„Tenhle tón jsem neslyšel od té doby, co mě v páté třídě slečna Hainesová chytila, když jsem utíkal přes školní knihovnu."

„Evidentně se ta lekce musí zopakovat. Co jste mi chtěl ukázat?"

V jeho očích se něco zablesklo – pobavení, úcta nebo směs obojího. „No dobrá. Pro začátek se podívejte na tohle." Natáhl ruku a přejel prsty po tmavém dřevě starožitných hodin za jejími zády. „Ty hodiny jsou staré víc než sto padesát let."

Abby se na ně svědomitě zadívala a snažila se nevšímat si, jak jeho dlouhé zdatné prsty hladí zaprášené dřevo. Soustředila se raději na ciferník hodin. Přemítala, co se v domě asi dělo, když se ručičky zastavily. Ukazovaly přesně tři hodiny dvacet šest minut. „Nejdou."

„I hodiny, které nejdou, ukazují dvakrát denně správný čas." Zazubil se. „Možná se dají opravit. I kdyby už víckrát nefungovaly, jak by měly, konstrukce je ve výborném

stavu.“ Ukázal doprava na jídelnu. „A tahle místnost. Je plná starožitností. Podívejte se na krbové římsy – všechno dřevěné obložení je původní. Jídelní stůl a židle putovaly z Jižní Ameriky pro kapitána Fostera až sem, jsou vyrobené z mahagonu z Amazonského pralesa.“

„Ukradené, chcete říct.“ Neodolala. „A vůbec, jak to víte?“

„Tohle vědí všichni.“ Udiveně na ni pohlédl. „Vy o tomto domě opravdu nic nevíte, co?“

Zato on ví ledaco. Rozladění z vlastní nevědomosti soupeřilo se zvídavou touhou poslechnout si vše, co jí může povědět.

„Myslel jste si, že lžu?“

„To ne, ale…“

„Čestné skautské.“ Zvedla dva prsty. „Netušila jsem, že tahle část rodiny existovala. Nevěděla jsem o domě, o penězích ani o Marian. Babička o tom nemluvila.“

V hale se rozhostilo ticho. „Vážně?“

„Vážně. Ty dvě rodinné větve se podle všeho úplně odcizily.“

„Proč?“

Pokrčila rameny. „Netuším. Ale ráda bych to zjistila. Nedává mi smysl, že toho v minulosti bylo tolik, o čem nevím. Celá rodina.“ A trápilo ji, že žena, které nejvíc věřila, její důvěru neoplácela.

Tom se odmlčel. „Nevím, co vám mám povědět. Možná ještě žije pár starých lidí, kteří by vám mohli pomoct. Jestli to opravdu chcete slyšet. Za nic neručím, ale zkusit to můžeme.“

Vzhlédla k němu. „Myslíte?“

Pokrčil rameny. „Možné to je. Prozatím vám můžu říct to základní z historie domu, pokud si to přejete.“

„To by bylo fajn.“

Usmál se. „No dobrá. Vezmu to od začátku. Dům postavil koncem devatenáctého století kapitán Jedediah Foster. Jeho otec George byl v Jewell Cove jedním z prvních osadníků, spolu s Edwardem Jewellem a Charlesem Arseneaultem.

Fosterovi zbohatli na moři. Jed postavil sídlo pro svou rozrůstající se rodinu. Oba jeho synové padli v první světové válce, takže se v domě zabydlel vnuk Eliáš, který se oženil s Edith Prescottovou. Měli dcery Marian a Iris."

Tom vešel dál do vstupní haly a ukázal nad jejich hlavy. „Tenhle lustr před začátkem druhé světové války přivezl Eliáš Foster z Francie. Jed byl sice kapitán, ale základ rodinného jmění tvořila lodní doprava. Eliáš koncem padesátých let firmu prodal. O dva roky později zemřel a všechno odkázal Marian."

Iris nedal nic. Abby ho už teď neměla ráda.

Radši změnila téma. „Je ten lustr elektrický?" zeptala se.

„Ne, jsou v něm lampy na velrybí olej. Je hodně starý," vysvětloval Tom. „A taky se dá zvednout nebo umístit níž, aby osvětloval stůl při večeři."

„Při večeři? Tady?"

„Nevšimla jste si, jak je tahle místnost prostorná?" Otočil se a oba se zadívali na lustr visící u stropu. „O Fosterových se proslýchá, že byli skvělí hostitelé. V jídelně je stůl pro dvanáct lidí. Tady se jich mohlo snadno vejít padesát. A po večeři se lustr zvedne, stoly se odnesou a máte dost místa na taneční parket."

„Jak tohle všechno víte? Chodil jste sem často?"

Zavrtěl hlavou. „Naposledy když jsem byl malý kluk a Marian pořádala piknik nebo něco takového. Ale dům na Blackberry Hill je v tomhle městě legendární. Uvidíte, že o něm každý něco ví."

Toho dne to bylo už podruhé, co někdo o domu takhle mluvil. Abby to těšilo, ale současně cítila obavy. Je tady cizí. A tohle mauzoleum jí sice patří, ale taky si je plně vědomá, že možná ne „každý", řečeno Tomovými slovy, ocení, že sem přijela cizí ženská a má s domem nějaké úmysly. Abby je pouhé jméno na listu vlastnictví. Chápala, že dům svým způsobem reprezentuje i město. Každopádně patří k jeho identitě a koloniální historii.

„Chcete tím říct, ať se nedivím, když se někdo rozhodne vtrhnout sem, sekýrovat mě a vnucovat mi poněkud vyhraněný názor na to, co můžu a nemůžu dělat se svým domem?“ zeptala se a nedůtklivě na Toma pohlédla.

Zasmál se, naprosto ji chápal. „Přesně tak. A pokud k tomu dojde, měla byste ho rozhodně vyslechnout. Nejspíš ví, o čem mluví. Tak co, už jste si dům prohlédla?“

Abby se na něj otráveně podívala. „Právě jsem přijela. Neměla jsem čas vidět něco jiného než špínu,“ řekla a ukázala na svoje zaprášené oblečení.

Tom si ji pomalu prohlížel a Abby zčervenaly tváře. Dům vypadal zanedbaně, ale dobře věděla, že po předchozí krátké obhlídce je i ona značně umolousaná.

Napřímila se a podrobila ho stejně důkladnému zkoumání – zadívala se na jeho boty, dlouhé nohavice vybledlých džínů a přes každý knoflíček na bavlněné košili doputovala až ke snědému pohlednému obličeji. Málem se zachvěla radostí. Kdyby ve slovníku hledala znázornění slov „drsný, sexy a zdatný“, našla by tam obrázek Toma Arseneaulta. Byl to hloupý nápad, prohlížet si ho takhle pomalu. Jen se tím zdůraznilo, že je přitažlivý, kdežto ona si oproti němu připadala obyčejná a fádní.

Dal ruce v bok, čímž ještě víc vynikly jeho neskutečně široká ramena a hrudník. Usmál se a předvedl ústa plná dokonale bílých zubů. Abby náhle znejistěla. Stojí před ní dřevorubec, nebo velký zlý vlk? Byl to vyloženě *smrtící úder*: okouzlující úsměv muže zvyklého prosadit svou. Přece není nějaká měkkota – ale zjišťovala, že vůči tomuhle úsměvu není až tak imunní, jak by měla být.

Povzdechla si. „Jestli tomu dobře rozumím, Jewell Cove je jako každé jiné malé městečko, že jo? Žádné soukromí?“

„Absolutně žádné,“ potvrdil. „Poslyšte, slečno Fosterová, víte stejně dobře jako já, že dům tak, jak na tom teď je, nemůžete prodat.“

„Kdo tady mluví o prodávání?“ namítla.

„Chcete tu zůstat? Žít v něm? Sama?“

Znělo to tak překvapeně, že měla chuť říct ano, jen aby se pobavila jeho reakcí. Jenže nemohla, protože neměla v úmyslu zůstat ani o den déle, než bude nutné. Pochopila, že chce Tom pracovat na renovaci domu a přál by si, aby mu tu práci rovnou svěřila. Ale navzdory té vrtkavé chvíli v knihovně ji ještě neopustil zdravý rozum.

„To taky neříkám. Je mi jasné, že ať už zůstanu, nebo dům nabídnu k prodeji, bude nezbytně nutné ho opravit. Ale jsem tady“ – ostentativně se podívala na hodinky – „necelé dvě hodiny. Bylo by pošetilé se v tak krátkém čase rovnou rozhodnout. Ujišťuju vás, že pokud budu potřebovat vaše služby, ozvu se.“ Byla pyšná na tón, jímž ta slova pronesla. Možná působí chaoticky a dezorganizovaně, ale není neschopná.

Tom zvedl obočí. „Páni. S chladnou hlavou odmítnout, to vám jde skvěle.“

Považovala to za kompliment a dramaticky si povzdechla. „A přesto tu pořád ještě jste.“

Při té kousavé narážce mu zacukalo v koutcích. „Vy jste tedy něco, slečno Fosterová.“

Trochu ji mrzelo, že s ním jedná tak příkře – koneckonců se choval přátelsky, když jí ukazoval vnitřek domu a vyprávěl o jejích příbuzných. Ale nemínila se tím drzým úsměvem a svůdnýma očima nechat rozptylovat. „Věřte mi, pane Arseneaulte, až budu chtít pomoc, požádám o ni.“

Ustoupil dozadu a strčil ruce do kapes. Vytáhl vizitku, podal ji Abby, a teprve když si ji vzala, znovu promluvil. „Přemýšlejte o tom. Ať už s domem naložíte jakkoli, potřebuje opravit. A slibuju, že bych to udělal nejlíp.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože si dám záležet, abych se co nejvíc držel původního řemeslného zpracování a uchoval vše, co je v domě nejlepší. To by neudělal každý, víte? A v celém kraji opravdu není nikdo, kdo by tuhle práci dělal lépe. Můžete se přeptat.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Tajemství sídla Blackberry Hill*.**

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.